

Tanec s handicapem

Kolokviální práce - úvaha
Pedagogická fakulta MU

IVk001 Výtvarné umění jako prostor pro inkluzi

Ivana Pulsová
Speciální pedagogika
UČO 54260

Tématem mé práce je tanec osob s tělesným postižením. Ještě stále se setkáváme s názory, že pro jakkoliv postižené osoby je nemožné věnovat se některým aktivitám. Myslím, že tanec mezi ně patří. Ale není tanec jako tanec. Někdo používá tanec jako zábavu, někdo jako terapii, někdo jako důkaz toho, že díky tanci lze získat sebevědomí, ale také jako důkaz, že tanec je otevřený všem lidem. Tanec přináší všem bez rozdílu uvolnění, vyjádření svých pocitů. Tanec nás osvobozuje. Pohyb je základem existence člověka, tanec napomáhá sladit pohyby a vyjádřit emoce. Gesta, pohyby, tanec, to jsou všechno možnosti, jak navazovat kontakt s druhými lidmi. Tanec byl již v dávných dobách součástí rituálů, přinášel pocit sounáležitosti.

V dnešní době tanec slouží i jako pohybová taneční terapie. Taneční terapie se začala rozvíjet v 2. polovině 20. století v USA. Za jejím vznikem stála americká tanečnice Maria Chace. V roce 1966 vznikla pod jejím vedením Americká asociace taneční terapie. V Evropě se tato technika ujala nejdříve ve Velké Británii, v České republice se tzv. psychogymnastikou jako jedna z prvních zabývala PhDr. Hana Junová a roku 2002 byla založena Česká asociace taneční a pohybové terapie.

Při představě pohybu a tance se nám vybaví člověk, který je ve svém pohybu téměř dokonalý, jistý sám sebou. Mnoho z nás si ne v příliš vzdálené době nedovedla představit, že tanec není jen pro lidi zdravé a silné. Tančit ale může člověk na vozíčku, člověk bez končetiny, člověk s tělesným či mentálním postižením. I tito lidé přece prožívají jako lidé zdraví, cítí smutek, radost, štěstí. Proto i oni chtějí vyjádřit své emoce tancem a pohybem. V minulých dobách byli tito lidé vytěšňováni ze společnosti, bylo na ně pohlíženo jako na někoho, kdo nemůže ničeho dosáhnout. Tito lidé nám ale stále dokazují, že mínění společnosti z minulých dob je scestné a velmi jednostranné.

V této práci se zamýšlím nad tím, co vše dokáže vůle, rozhodnutí jít za svým cílem a především vědomí vlastní identity. Tanec opravdu smývá rozdíly mezi zdravými a handicapovanými. Při zhlédnutí videí na youtube jsem byla uchválena

tím, jak hluboko na mne zapůsobila některá taneční vystoupení. Člověk musí obdivovat nejen fyzickou zdatnost tanečníků a tanečnic s handicapem, ale především jejich vnější krásu, která vyplývá z jejich vnitřního prožitku. Tento prožitek je, myslím, umocněn právě jejich handicapem. Tanec opravdu boří předsudky naší společnosti. Nevím, zda tleskat úsilí a odvaze či kráse a ladnosti tanečníků.

Zmíním se o Annie Hanauer, která je absolventkou Minnesotské taneční univerzity. Její levá ruka při tanci působí naprosto přirozeně, ačkoli má od levého předloktí protézu. Její výrazový tanec je naprosto úchvatný. Spolupracovala s taneční skupinou CanDoco, což je taneční společnost, sdružující tanečnický zdravé i tanečnický s tělesným postižením.

Dále bych ráda zmínila projekt Tanec a handicap, v rámci kterého se setkávají integrované taneční soubory na stejnojmenném festivalu. festival se koná každí dva roky. Projekt založila Mgr. Jitka Semotanová jako možnost pro setkávání lidí s handicapem i bez něj. Do té doby bylo něco takového u nás ojedinělé.

Tanec handicapovaných je možností pro setkávání lidí s handicapem i bez něj, je možností, jak ukázat, že tanec není výsadou jen lidí bez postižení, je prostředkem, jak odbourat společenské mýty o handicapech.

V České republice působí ostravský taneční soubor Bílá holubice, který sdružuje tanečnický s handicapem i bez něj. Dále Balet Globa, jehož zakladateli jsou Monika a Valerij Globa. Čestným prezidentem tohoto sdružení je Vlastimil Harapes. Členové tohoto sdružení se zúčastnili soutěže WCOPA – Světový Šampionát Performativního Umění v Los Angeles. Získali čtyři medaile.

Při pohledu na tyto lidi vím, že nemám zdaleka tolik pevné vůle, pokory a hlavně odvahy. I se svým handicapem předčí některé z nás. Díky svému odhodlání jsou součástí naší společnosti, které dlouho trvalo, než lidi s postižením přijala jako sobě rovné.